

LEV!COVINY

ELEKTRONICKÝ ZPRAVODAJ STRANY LEVICE

PODZIM 2024

Levice mezi rakví a Araratem

Místopředseda Vítek Prokop se zamýšlí nad dalším směřováním českých levicových sil po výsledku evropských voleb.

Více na straně 5

Bez domova, bez práv

Text předsedkyně Frontu ľavicovej mládeže o problematice lidí bez domova.

Více na straně 3

Podzimní volby 2024

Člen Celostátního výboru Antonín Hořčica informuje o naší koalici se stranou Zelených v Jihočeském kraji a o naší podpoře kandidáta SOCDEM Lukáše Nozara ve volbách do Senátu.

Více na straně 10

Úvodní slovo

Vážení a milí čtenáři a čtenářky,

Období letních dovolených a prázdnin již skončilo a právě v tento čas vychází další číslo našeho elektronického zpravodaje. Prach po evropských volbách se dávno usadil a nastal čas bilancování. Co výsledky říkají o politické situaci u nás a v Evropě? Mezi řadou článků, které na toto téma vyšly si dovoluji upozornit na text našeho lídra do Evropských voleb Jana Májíčka, který napsal pro Deník Referendum a na můj text věnovaný debatám o potřebě české verze francouzské Nové lidové fronty, který vyšel v Časopise Argument. V tomto vydání Levicovin pak znovu vychází můj článek, kde načrtávám možné další směřování naší strany do budoucna.

Levicoviny by neměly být jen fórum pro výměnu názorů našich členů a členek. Mělo by nám jít o to kultivovat také levicovou debatu napříč stranami a národními hranicemi. Jsem proto moc rád, že můžeme publikovat text předsedkyně Frontu ľavicovej mládeže o problematice lidí bez domova. I v dalších číslech budeme přinášet texty lidí z jiných levicových stran a rozhovory s našimi přáteli a soudruhy ze zahraničí.

Vítek Prokop

předseda mediální komise

V. Prokop

Obsah vydání

O zbraních...strana 1

Bez domova, bez práv...strana 3

Levice mezi rakví a Araratem...strana 5

Podzimní volby 2024...strana 10

O zbraních

Události posledních měsíců, jako střelba na Filozofické fakultě nebo znepokojivý nárůst politického násilí, včetně atentátů na slovenského premiéra Roberta Fica a amerického exprezidenta Donalda Trumpa, dostaly v České republice do popředí dosud málo diskutovanou otázku držení zbraní. Zkusme se zamyslet nad tím, jaké argumenty pro a proti z levicových pozic lze nalézt.

Tuto otázku bych rozdělil do dvou částí. První se zaměřuje na to, zda je pro levice a jiné politické skupiny nutné vlastnit zbraně. Druhá se pak věnuje tomu, zda by mělo existovat obecné právo na nošení zbraní, podobně jako ve Spojených státech s 2. dodatkem ústavy.

Začněme s levicí. Jako argument pro je často uváděn známý Marxův citát z provolání ústředního výboru ke svazu komunistů z roku 1850: „Zbraně a střelivo nesmějí za žádnou cenu dávat z rukou, každý pokus o odzbrojení (dělníků) musí být v krajním případě zmařen násilím.“ Základem této myšlenky je jednoduchý fakt, že stát a jeho armáda jsou podřízeny zájmům

buržoazie, a v případě růstu napětí ve společnosti, způsobeného eskalací třídního boje, může vládnoucí třída použít bezpečnostní složky k násilnému zásahu proti proletariátu. V takové situaci by odzbrojení mohlo být krátkozraké a naivní.

Na druhou stranu, pochopení kontextu Marxova citátu nabízí jiné řešení tohoto problému. Rok 1850 byl obdobím, kdy se hodnotily výsledky evropských revolucí z let 1848–1849. Tyto revoluce byly první, v nichž dělnictvo vystupovalo jako nezávislá síla, zejména ve Francii, zatímco v jiných zemích teprve začínala průmyslová revoluce. Výsledky byly neuspokojivé, jelikož dělnictvo bylo vyšachováno,

částečně kvůli neschopnosti se bránit státnímu aparátu. Avšak za uplynulých 170 let se mnohé změnilo. Dnes žijeme v demokratickém systému, kde lze dosáhnout sociálních změn mírovými prostředky. Světová revoluce, jak byla představována v první polovině 20. století, se neuskutečnila. V těchto podmínkách by ozbrojování bylo v naší zemi minimálně naprostým nepochopením současného politického systému, a maximálně dětinským LARPováním.

Druhou otázkou je, zda potřebujeme mít stejný systém jako v USA. Na tuto otázku je obtížné najít jakýkoliv přesvědčivý argument pro. Někteří argumentují, že toto právo umožňuje lidem účinně se bránit proti loupežným přepadením. Tento argument však dává smysl spíše ve společnosti divokého západu, a stoupenci tohoto argumentu by zřejmě nebyli proti, aby se dnešní společnost stala jeho analogií. Na druhou stranu, pro argumenty proti nošení zbraní není třeba hledat daleko.

Často se uvádí, že zločinec si dokáže zbraň opatřit, pokud ji potřebuje. Tento argument je však mylný, jelikož statistiky ukazují, že v zemích s přísnou kontrolou zbraní je počet úmrtí způsobených střelnými zbraněmi mnohonásobně nižší než v zemích s laxním přístupem. Koneckonců, není ironické, že v USA došlo k atentátu na lídra strany, která se dlouhá léta tvrdě drží za nedotknutelnost 2. dodatku ústavy? K jakému závěru nás tato úvaha přivádí?

V zemi, která i přes některé problémy zůstává demokratická, kde nevládne bezpráví a kde politické změny probíhají pomocí slov, nikoliv zbraní, je regulace a přísná kontrola nošení zbraní přirozeným a nejrozumnějším přístupem.

Alexandr Gluhov

Člen mediální komise

Bez domova, bez práv

Ľudia bez domova predstavujú extrémne sociálne vylúčenú skupinu obyvateľstva. Aké následky má nedostupnosť bývania a kto za to nesie zodpovednosť?

Na rohu ulice v Košiciach stál starší muž, nehybne, s časopisom *Nota Bene* v rukách. Šla som za ním, kúpila som si časopis, nadviazala reč. Prespáva v nocľahárni, cez deň predáva *Nota Bene*. Keď predá všetky kusy, príde jeho kamarát z druhej ulice a za peniaze mu dá ďalšie. Musí to tak robiť, lebo kam by šiel, keby nemal čo predávať? Chce pracovať, robil by čokoľvek. Je však na invalidnom dôchodku a má svoj vek, nikde ho nezamestnajú.

Ako sa dívate na tých, ktorí prespávajú pred stanicou, žobrujú alebo iba tak blúdia ulicami mesta, špinaví, s celým svojím majetkom v jednom vaku?

Spodľa posledného sčítania obyvateľov z roku 2021 je na Slovensku vyše 71-tisíc ľudí bez domova, čo je za desaťročie viac ako 3-násobný nárast. Ak by sme však chceli byť presní, je ich viac. Podľa definície ETHOS (Európska typológia pre bezdomovecť a vylúčenie z bývania) je človekom bez domova nielen ten, kto žije na ulici, ale aj tí, ktorí prespávajú v nocľahárňach, sú ohrození vystáňovaním či bývajú v neadekvátnych podmienkach, ako sú ubytovne, karavany, squaty či preplnené byty.

Právo na bývanie je ľudským právom a jeho odopieranie vedie k obmedzeniu ďalších základných práv, ako je právo

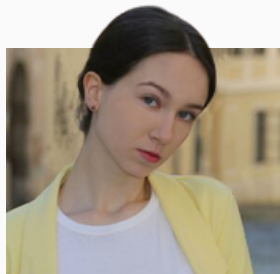
na zdravie, sociálne zabezpečenie, prácu a vzdelanie. Bezdomovectvo skraca vek dožitia o 30 rokov, ľudia častejšie umierajú na infarkt, zápal pľúc či žalúdočné vredy, riziko spáchania samovraždy je trojnásobné.

Mestá a obce by mali disponovať mestským a sociálnym nájomným bývaním. Amnesty International vo výzve kandidátom na primátorov z roku 2022 uvádza, že priemerná čakacia doba na pridelenie mestského nájomného bytu je v krajských mestách dva až päť rokov. Na oficiálnej stránke mesta Bratislava sa dočítame, že podmienkou k prijatiu žiadosti o nájomné bývanie je trvalý pobyt v Bratislave, resp. žiadateľ predkladá doklad preukazujúci, že sa tam aspoň päť rokov zdržiaval. Takto nastavené podmienky v kombinácii so zdĺhavým a zložitým byrokratickým procesom komplikujú cestu k naplneniu základných ľudských práv u osôb, ktoré svoj domov dávno stratili.

Bratislava je v dostupnosti bývania druhým najhorším hlavným mestom v EÚ. Spôsob, akým sa mestská samospráva snaží v súčasnosti zlepšiť situáciu s nájomným bývaním, je citlivo sa dohadovať s ochotnými vlastníkami bytov. Na takom princípe vznikol minulý rok pilotný projekt Mestskej nájomnej agentúry, ktorá „chce rozširovať bytový fond o byty zo súkromného sektoru zverením do správy MNA“. Po 35 rokoch sa stále iba ťažko priznávame k tomu, že privatizácia bytového fondu v 90. rokoch nebol najlepším nápadom. A tak nám nezostáva nič iné, než ponížené klopať na dvere majiteľov,

aby štát, resp. obec mohla zvýšiť dostupnosť bývania pre bežných ľudí. MNA má slúžiť ako prostredník medzi prenajímateľom ochotným „prenajímať svoje byty ohrozeným obyvateľom“ a domácnosťou v núdzi. MNA hlási úspechy – za rok našli 13 bytov pre 39 ľudí. Kľúčoví partneri sú Slovenská sporiteľňa a Kooperativa. Čo by sme si bez humanitnej pomoci kapitalistických korporácií počali?

V apríli tohto roka sme sa nechali počuť, že štát do roku 2030 ukončí na Slovensku bezdomovectvo, a to vďaka akčnému plánu k Národnej koncepcii prevencie a ukončovania bezdomovectva z dielne ministerstva práce. V pláne je poskytovanie bezplatného dlhového, rodinného a právneho poradenstva, podpora terénnych programov na vyhľadávanie osôb ohrozených stratou bývania, ale aj terapeutické služby a zdravotná starostlivosť pri chronických ochoreniach. Do realizácie plánu by sa malo investovať takmer sto miliónov eur. Dokáže Slovensko naplniť svoje vysoké ambície a ochrániť ľudí pred životom na okraji?

Lenka Želonková

Předsedkyně Frontu
ľavicovej mládeže

Levice mezi rakví a Araratem

„Teď jde o všechno!“ Každá celostátní volby na nás všechny nástroje politického marketingu křičí tento vzkaz. Vážně? Vždyť konečný výsledek je pokaždé stejný. Vítězové zmizí v kancelářích, které získali, a stará známá hesla a slogany se postupně vytratí z ulic. Problémy ale setrvávají. „Kdyby volby mohly cokoliv změnit, zakázali by je.“ Tak zní slavný citát připisovaný anarchistce Emě Goldmanové a je hořkou pravdou ve stávajícím systému. Čím dříve si tento fakt česká levice uvědomí, tím lépe. Proč?

Pojďme si celý problém s volební politikou přiblížit na nedávných volbách do Evropského parlamentu. O eurovolbách lze bez přehánění říct, že představovaly drtivé ideologické vítězství pravice. Co byla největší témata, jež zazněla na každé debatě? Migrace, Green Deal a veto. Vše témata nadnesená pravicovými silami, a na něž nedokáže současná roztržitá levice najít jasnou a srozumitelnou odpověď. Mnozí na levici dlouho razili tezi, že se musíme těmto tématům vyhýbat,

protože je nedokážeme nikdy dobře formulovat, a tak nás pravice tak vždy „překřičí.“ Jde o absolutní nesmysl.

Levice bude úspěšná jen a pouze tehdy pokud bude naslouchat tomu, co trápí lidi práce a bude na to hledat v rámci velmi bohaté socialistické myšlenkové tradice vhodné odpovědi. Podle zpětné reakce mas pak bude svoji politiku dál upravovat. Slovo masa zde přitom používám záměrně – volby rozhodla mobilizace lidí práce na periferních regionech.

Typicky levicová témata dostat do veřejné debaty není a nebude snadné, protože proti nám stojí celý zoligarchizovaný mediální aparát. Je to například miliardář Ivo Lukačovič, který veřejně slibuje nápravu v redakci Seznamu a s ní i pravicový obrat média, je to moderátor Půr, který když zrovna neradí ODS a TOP09 s volební kampaní, tak moderuje debaty na CNN Prima News. Musíme proto vždy počítat s tím, že budeme tahat za kratší konec provazu. Řešením je naplno využít internet pro vedení permanentní kampaně.

Mnozí političtí komentátoři se ptají, jestli nenastal konec levice v České republice s tím, jak není zastoupena v poslanecké sněmovně. Nikdo si při tom nedokáže představit, že by mohlo někdy v budoucnu něco podobného hrozit české pravici. Třicet let propagandy způsobilo, že velké množství lidí skálopevně věří v dogmata neoliberalismu (státní regulace je vždy škodlivá, volný trh dokáže vše vyřešit atd.). Zmiňovaná permanentní kampaň proto musí nastartovat uvědomovací proces – je potřeba odhalit lživost těchto dogmat a pořádně znovu a znovu vysvětlovat několik bodů: proč stávající systém selhává ekonomicky/sociálně/politicky, proč řešení představuje socialismus a co vůbec máme na mysli, když v 21. století mluvíme o socialismu? Cílem všech našich snah v dlouhodobém horizontu by mělo být vychování nové generace militantních aktivistů, která umožní zrod skutečného masového hnutí.

V debatě mezi kandidáty Levice a Sociální demokracie, která proběhla 3. června, jsem upozornil, že se nacházíme v bodě historického vývoje, kdy si již zkrátka nelze klást malé cíle. V debatě jsem toto tvrzení ilustroval na problému elektromobility. Jak upozorňuje ekosocialista Kohei Saito ve svojí knize Marx v Antropocénu tak největší zásoby lithia na světě má Chile, jenže: „Lithium se vyskytuje pouze v suchých místech, jako jsou velké solné pláně, protože se jen postupně sráží po dlouhou dobu. Těžba lithia se proto provádí získáváním solanky pod solnými pláněmi Salar de Atacama odpařováním vody, aby se lithium mohlo dále koncentrovat. Za této situace je zcela zřejmé, že nadměrná těžba solanky způsobuje, že je oblast ještě sušší a dochází k degradaci ekosystému.“ Největší zásoby kobaltu, další suroviny nutné pro baterie, má demokratická republika Kongo, kde ho těží novodobí otroci. Jak často upozorňuje Žižek tak zde existuje zjevný paradox – nejvíce rozvrácený stát na světě je zároveň nejlépe integrován do celosvětového kapitalistického systému. Na základě obou zmíněných faktů je zjevné, že elektromobilita nemůže být reálným řešením klimatické krize, není šetrná k životnímu prostředí a ve státech globálního jihu jen povede k dalšímu brutálnímu vykořisťování. Jediné účinné řešení by představovala rozsáhlá celospolečenská transformace – lepší plánování měst, aby všechny důležité služby byly v maximální vzdálenosti 15minutové chůze, lepší využití hromadné dopravy (zrušení jejího zpoplatnění), konec fast fashion a konec plánovaného stárnutí produktů atd.

Reformistická levice, která vyjadřuje podporu systému a hlásá jen jeho mírné změny je mrtvá. V návaznosti na nedávné setkání Socialistického kruhu filozof Michael Hauser dobře vystihnul příčinu této smrti jedinou otázkou. Proč být prosystémový, když se systém očividně rozpadá? Za posledních 10 let jsme prožili hned několik „nemožných“ krizí. A z žádné z nich systém nevyvodil důsledky. Jsme svědky jen stále stejné politiky škrtů.

Musíme usilovat o vyvolání revoluce hodnot, jež se přetaví v revoluci hlasovací, která umožní levicovým silám získat ústavní většinu. Nová ústava pak bude základním kamenem nového radového státu. To by měl být ultimátní cíl levice.

Avšak mnozí nalevo jsou již příliš indoktrinováni volební politikou. Politika jako taková se pro ně scvrkla na získání mandátu v mezích současného systému, nechápou, že politika má být o tom měnit věci k lepšímu a mandát je tak pouze jedním nástrojem z široké palety, jak toho lze docílit. Hodnotný je i každodenní aktivismus, podpora stávek pracujících a demonstrací. Při fixaci na volební politiku jsou pak tito „levičáci“ připraveni podepsat jakoukoliv smlouvu s ďáblem jen aby uspěli ve volbách. Tímto se automaticky řadí do šedivého zástupu technologů moci, kteří chtějí na systému profitovat, a nikoliv jej radikálně měnit. Výsledkem jsou většinou různé nesourodé slepence a koalice predátorů.

Nespojuje je program a pozitivní vize jako spíše společný nepřítel. V moment, kdy ale tento společný nepřítel zmizí, tak se naplno projeví jejich ideová vyprázdňenost a takovéto uskupení se rychle rozpadne. Jde ovšem o krátkozrakost, kterou si nemůžeme dovolit. Podívejme se na odpor vůči vládě premiéra Fialy. Fiala v mnoha ohledech není ničím jiným než pokračovatelem politiky bývalého premiéra Nečase (ostatně byl členem jeho vlády). Všichni ti, kteří dnes kritizují jen Fialu, a nikoliv celý systém, který mu umožňuje prosazovat protilidovou politiku, akorát připravují půdu pro to, že se v horizontu několika let objeví nový Fiala/Nečas, protože lidé nebudou dostatečně informováni o širších systémových charakteristikách, díky nimž se tito neoliberální lídři dostávají k moci.

Zatímco v minulosti bylo pro levičáky posedlé volební politikou charakteristické spojování se s buržoazně-liberálními elementy, nyní vidíme intenzivní spojování s krajní pravíci a národním kapitálem. Příčiny tohoto obratu hledejme v ekonomické základně. Je den ode dne jasnější, že Česká republika je kolonií západu – velmi dobrou argumentaci pro to sestavila ekonomka Ilona Švihlíková ve své knize Jak jsme se stali kolonií. Žádné hospodářské dohánění Západu se neděje, právě díky našemu podřízenému postavení. A jako historicky v každé kolonii se na tento stav formují dvě odpovědi. Jedna je nacionalistická a druhá internacionalistická.

Nebude zde obě pozice rozebírat, to je námět na jiný text, jen poukážu, že v moment, kdy by se nám podařilo se emancipovat hospodářsky a zahraničněpoliticky, automaticky se dostaneme pod velký tlak ze strany globálního kapitalismu a jeho věrného advokáta USA. V ten moment je cesta izolacionalismu typická pro nacionalistickou odpověď sebevražednou. Musíme umět nacházet vhodné spojení, a to nejen mezi státy čelící podobným výzvám, ale hlavně mezi obyčejnými lidmi napříč hranicemi. Proto má budoucnost odpověď internacionální.

Takže co dělat? V pondělí 17. června proběhla v kině Atlas debata o dalším směřování levice. Všichni z poněkud nesourodé skupinky debatujících se shodli na potřebě spojování levice na základě programových hodnot. To je sice hezké, je ale zvláštní, že se tak nedělo už mnohem dřív. Pokud se chceme spojovat na základě programu, musíme si nejdříve vyjasnit několik základních věcí. Předně vztah ke kapitálu. Budeme, podobně jako liberální a konzervativní strany, bojovat za jeho zájmy, zvát si například nejrůznější agrobarony na svoje kandidátky, anebo naopak budeme otevřeně bojovat proti jeho moci? Principality a názorová integrita jsou v české politice nedostatkové zboží. Jenom díky nim může levice získat důvěru a uspět. Dále je tu otázka takzvaných kulturních válek.

Manifestuje se cosi, co si říká konzervativní levice. Socialismus je ovšem třetí silou vedle liberalismu a konzervatismu. Není ani jedno, ani druhé.

Z liberalismu si bere důraz na svobodu, kterou ale chápe spíše v pozitivním slova smyslu (tedy svobodu k) a chce lidem dát nástroje, aby mohli tuto svobodu realizovat (bezplatné školství, dostupné bydlení atd.), z konzervativismu si pak můžeme vzít lásku k vlasti a národní kultuře. Už v 19. století vzniklo ve Velké Británii socialistické desatero, přičemž body 9. a 10. jsou velmi inspirující pro dnešní debaty.

„9: Nemysli si, že ten, kdo má rád svou vlastní vlast musí nenávidět ostatní národy anebo si přát válku, která je pozůstatkem barbarství. 10: Dívej se dopředu ke dni, kdy všichni lidé budou svobodnými občany jedné vlasti a budou spolu žít jako bratři v míru a spravedlnosti.“

V americkém socialistickém časopise The Jacobin vyšlo již několik textů, které se staví proti politice identit a místo toho razí potřebu návratu k politice třídní. Co to je třída? Mohli bychom se při hledání odpovědi inspirovat radikální reinterpetací, kterou nabízí německá filozofka Eva von Redecker ve svojí knize Revoluce pro život: filozofie nového protestu, kde píše: „Neboť z teoretické perspektivy, která chápe kapitalismus jako věčné panství nad věcí, je třídou všechno, co je oplocováno a rabováno s cílem posloužit vytváření hodnoty. Tak mnoho rukou. Ruce v řetězech, za mřížemi, u běžícího pásu, na klávesnici, v dřezu, drhnuocí podlahu. A to, co je mnohem více než ruce: voda, oheň, vzduch a země.“

Skrytá politická síla v tomto přístupu leží v tom, že za prvé vytváří jednotu mezi všemi lidmi práce a za druhé téma životního prostředí prezentuje jako téma automaticky propojené s třídním bojem. Nepřipouští tak možnost rozporu, který někteří „konzervativní levičáci“ uměle vytváří mezi tématy ekonomickými a ekologickými.

Kulturní válka je jen vychytralým způsobem, kterým se ti u moci snaží zabránit válce třídní. Je při tom fascinující, že obě strany kulturního konfliktu – takzvaní progresivisté i tradicionalisté, si jsou dost podobní. U obou skupin absentuje jakákoliv pozitivní vize budoucího uspořádání společnosti. Obě dvě skupiny se vyznačují tím, co Slavoj Žižek nazval impotentní moralizování. Například konzervativci prý chtějí chránit děti před „homosexuální indoktrinací“ ale už jim nevadí děti posílat do zaměstnání, kde jim hrozí úraz – viz. nedávné prolamování zákonů o dětské práci v USA ze strany Republikánů. Není při tom bez zajímavosti, že v tomto směru Fialova vláda nezaostává a Ministerstvo práce a sociálních věcí navrhuje umožnit dětem od 14 let v období prázdnin vykonávat lehkou práci. Fakt, že tento návrh jde přímo proti mezinárodním závazkům České republiky (viz. Evropská sociální charta) nikoho moc nevzrušuje. Co tedy s kulturními boji? Levicové síly by neměly na kulturní válku přistupovat, už jen z principu, že tyto neplodné a povrchní debaty postavené na negativních emocích stěží někomu zajistí důstojný život.

Kultura samozřejmě je a bude klíčovým tématem, je třeba ale zdůraznit, jak málo se takzvané kulturní války reálně týkají kultury. Jediný správný levicový přístup je vytrvat na hodnotách humanismu a internacionalismu. Ostatně kompromitování těchto hodnot v průběhu 20. století vedlo k řadě zločinů...

Volby představují lakmusový papírek, který dobře ilustruje rozložení sil ve společnosti v daný moment. Jako takové výsledky eurovoleb ukázaly nárůst počtu lidí, kteří jsou nespokojeni se stávajícím systémem. Tyto protestní hlasy, ale zachytává účinně krajní pravice. Fakt, že člověk, který veřejně hajloval a vyjadřoval podporu řeckým neonacistům získal přes 150 000 preferenčních hlasů je pro nás obrovským varováním. Čas jednat je tedy nyní. Každý, kdo se nyní neorganizuje, kdo nepřispívá svým dílem k budování socialistického hnutí, dláždí cestu hrozícímu fašismu a klimatickému rozvratu.

Na základě výše zmíněných úvah proto vytyčuji několik tezí pro nový počátek levicového myšlenkového proudu v ČR. Teze jsou šity na míru pro potřeby strany Levice, obecně je ovšem lze aplikovat na celou českou levicovou scénu.

·Revoluce přichází ve vlnách a my se nyní nacházíme ve fázi odlivu, který ještě stále nedosáhl svého vrcholu. Krize české levice se proto v následujících letech bude ještě prohlubovat. Ani případné spojení levicových sil na tomto faktu nic nezmění.

Je proto potřeba postupovat s chladnou hlavou a řídit se, pokud možno pravidelnými analýzami společenského dění. Dojmologie a hurá akce nikam nevedou.

·Veškerou svoji činnost by měla strana Levice napnout k tomu, co Gramsci nazval „dobýváním intelektuální moci“, což je základním předpokladem pro dobytí státní moci. Je potřeba narušovat neoliberalní hegemonii vytvářením kontrahegemonie. To musí probíhat skrz pořádání veřejných debat (online i off-line), organizování seminářů a workshopů, psaní článků, vytváření videí, organizování demonstrací a plakátových kampaní. Tato činnost bude vyžadovat zcela nový typ organizace.

·Klíčem k úspěchu bude efektivní personální politika. Je potřeba nejen umět přilákat vhodné talenty, ale i správně využít jejich schopnosti a dovednosti. Měl by vzniknout konkrétní plán růstu strany. Zaměřit bychom se měli zvláště na to získat více lidí pracujících v manuálních zaměstnání, kteří z první ruky znají problémy pracujících, a kteří mohou skrz každodenní kontakt pomáhat politizovat dění na svém pracovišti.

·Spolupráce na levici by měla jít striktně po programových a ideových shodách. Program je to nejcennější, co máme a nesmí být kompromitován sňatky z rozumu. Strana Levice by si proto měla vytyčit několik základních vizí jejichž případné naplnění by zcela transformovalo stávající systém.

Rozhodně by mělo jít o nějakou formu nepodmíněného příjmu, nepodmíněných základních služeb, 4denní pracovní týden, státní vlastnictví strategického průmyslu a sociálně spravedlivé a účinné řešení změn klimatu. Strana by pak byla ochotná vyjádřit podporu či napřímo spolupracovat s uskupením, které by se veřejně zavázalo tyto body naplňovat.

Vít Prokop

Místopředseda Levice

Podzimní volby 2024

Strana Levice vstupuje do podzimních voleb 2024 se strategií zaměřenou na spolupráci a prosazování klíčových hodnot – sociální spravedlnosti, ochrany přírody a zlepšení podmínek pro pracující. Tyto cíle se odrážejí jak v krajské koalici, tak v podpoře senátního kandidáta, který sdílí podobné levicové postoje. Levice vnímá politiku jako nástroj pro spolupráci a řešení problémů, které skutečně ovlivňují každodenní životy obyčejných lidí.

V Jihočeském kraji se Levice účastní koalice "Spolu pro lidi a krajinu", která zahrnuje spojení strany Zelených a Levice se zástupci spolků, nezávislých kandidátů. Společný program se soustředí na ochranu přírody, dostupnost zdravotní péče, sociálních služeb a vzdělání pro všechny, a na boj proti developerským a lobbistickým zájmům, které často jdou proti potřebám místních obyčejných lidí. Na kandidátce koalice na sedmém místě figuruje za Levici Antonín Hořčica, který

se dlouhodobě prosazuje propojení environmentálních a sociálních témat. Je spolupředsedou místní organizace Levice v Českých Budějovicích a člen celostátního výboru strany, chce prosazovat transparentní správu veřejných věcí a koncept udržitelného rozvoje v kraji. Jak sám říká: „Připojili jsme se ke kandidátce Spolu pro lidi a krajinu, protože spojení sociální spravedlnosti a ochrany přírody má smysl.

Jedním z hlavních problémů našeho kraje je přílišný vliv zájmových skupin a lobbistů. Jihočeský kraj si musí uchovat svůj typický charakter s krásnou přírodou, kvalitním vzděláním a dostupnou zdravotní péčí. Věřím, že společně můžeme vytvořit lepší Jihočeský kraj pro všechny“.

Za klíčovou osobnost této koalice považuje Levice Pavlu Setničkovou, lídryni kandidátky a členku Strany zelených. Oceňujeme její dlouhodobý boj proti developerským projektům, které ohrožují krajinu a vodní zdroje a omezují tak základní podmínky pro zajištění kvality života lidí v našem regionu. Její odhodlání je v souladu s hodnotami Levice. „Spolupráci a spojení v krajských volbách s nezávislými osobnostmi, zástupci spolků i různými politickými stranami sdílejícími stejné priority, považuji za správné. Tento přístup demonstruje schopnost překračovat stranické hranice, naslouchat občanům a společně se zaměřovat na řešení problémů, které je skutečně trápí,“ uvádí Setničková.

Koalice se zaměřuje na ochranu krajiny, kterou ohrožují necitlivé developerské projekty ničící volnou přírodu a zemědělskou půdu. Jihočeský kraj navíc čelí silnému znečištění vod a nedostatečné ochraně životního prostředí. Klimatické změny a špatně plánovaná doprava situaci ještě zhoršují, přičemž chybí účinná strategie udržitelnosti. V odpadovém hospodářství hrozí zhoršení kvality ovzduší kvůli předimenzovaným spalovnám a nedostatku podpory recyklace.

Proto koalice navrhuje přísnější regulaci developerských projektů, ochranu vodních zdrojů a investice do udržitelných řešení, která zlepší kvalitu života. Zasazuje se o lepší integraci veřejné dopravy a podporu recyklace namísto spalování odpadu.

Sociální oblast trpí nedostatkem kapacit sociálních služeb, především v zařízeních s 24hodinovou péčí a v dostupnosti domácí péče, která je navíc omezena jen na některé oblasti kraje. Chybí také potřebné služby pro seniory a osoby v nouzi, a zdravotní péče je zejména v příhraničních oblastech obtížně dostupná. Nerovnosti ve vzdělávacím systému znevýhodňují děti z méně příznivého rodinného prostředí. Koalice proto prosazuje rozšíření praxí lékařů a specialistů v nedostatečně pokrytých oblastech a zajištění kvalitního vzdělání pro všechny děti bez ohledu na jejich zázemí. Plánuje také posílit síť dětských psychiatrů a neurologů a motivovat praktické lékaře k působení v odlehlejších oblastech.

Pro záchranu životů chce rozšířit síť veřejných defibrilátorů (AED) s dotační podporou pro obce. V sociální sféře se zaměří na zvýšení kapacit zařízení s 24hodinovou péčí, rozšíření domácí péče a podporu mobilních hospiců. Klíčovým projektem je zavedení účinného a sociálně vstřícného klimatického plánu pro Jihočeský kraj, který umožní získat finance z fondů EU na opatření pro ochranu krajiny a zlepšení kvality vody a ovzduší a tím zlepšení kvality života lidí.

Vedle účasti v této koalici se Levice rozhodla výrazně podpořit kandidaturu Lukáše Nozara do Senátu. Nozar, známý svou kampaní jako "Skladník do Senátu", kandiduje za Sociální demokracii a jeho hlavním tématem je boj za práva pracujících. Jeho program je postaven na obhajobě zájmů těch, kteří se často ocitají na okraji zájmu politických elit – zaměstnanců s nízkými příjmy, lidí v prekarizovaných zaměstnáních a těch, kteří čelí vykořisťujícím pracovním podmínkám. Pro Levici je podpora Nozara přirozeným krokem, jelikož se jedná o jediného kandidáta, který svou kampaň postavil kompletně na boji za práva pracující většiny. Strana oceňuje také jeho snahu o propojení různých levicových sil a aktivistický přístup, kdy chce svou kandidaturou oslovit nejen tradiční voliče levice, ale i ty, kteří se často cítí politicky opomíjeni. „Je potřeba, aby v Senátu zazněly silné levicové hlasy, které se nebojí postavit za pracující,“ uvedl Nozar při jedné ze akcí v rámci své volební kampaně.

V rámci této podpory se Levice angažuje nejen v online prostoru, ale také plánuje přímou podporu při kontaktní kampani, například před továrnami v Mladé Boleslavi. Zde chce Nozar upozornit na problémy, se kterými se pracující denně potýkají, a otevřeně prosazovat lepší podmínky pro všechny, kteří žijí z práce svých rukou.

Spojení sil v Jihočeském kraji a podpora kandidáta do Senátu ukazují na širší strategii Levice, která se nesoustředí jen na vlastní kandidáty, ale je připravena podporovat i další subjekty a koalice tam, kde to dává smysl. Jejich cílem je prosazovat politiku, která je blízká potřebám obyčejných lidí – ať už se jedná o dostupnou zdravotní péči, kvalitní vzdělání, ochranu životního prostředí nebo spravedlivé pracovní podmínky. Levice tímto ukazuje, že společným úsilím lze dosáhnout konkrétních změn, které zlepší životy lidí v regionech i na celostátní úrovni.

Antonín Horčica

Člen Celostátního
výboru